

[Aksel Larsen.]

praksis begyndte på denne måde i 1948, og det havde været rimeligt, om justitsministeren havde givet den. Men det kan justitsministeren ikke; han siger blot, at denne praksis blev utvivlsomt indledt, man fik utvivlsomt så travlt med at løslade den gang og at løslade så mange, fordi forholdene på arbejdsmarkedet var gunstige, der var altså gunstige muligheder for resocialisering, og disse omstændigheder måtte man endelig ikke forspilde, så man måtte skynde sig at få en masse løsladt. Ja, det er et af de argumenter, der får en til at beklage, at man ikke har to hoveder at tage sig til. Altså, grunden var „utvivlsomt“ den; altså, såvidt man nu kan regne ud, havde man den grund. Ved man det da ikke? Er det noget, man skal gætte sig til? Dernæst, hvis det var nødvendigt af hensyn til de pågældendes arbejdsmuligheder at løslade dem så hurtigt som muligt og løslade dem urimelig tidligt, hvorfor løslod man da ikke samtlige kriminelle fanger fra Danmarks fængsler med samme motivering? Hvorfor skulle det kun gælde landsforrædere og krigsforbrydere og ikke andre? Man må undskylde mig, når jeg siger, at jeg kan ikke lade være med at gøre mig mine tanker i anledning af, at denne praksis, som jeg har forstået på justitsministerens redegørelse, blev indledt i 1948, Marshallplanens og det atlantiske samarbejdes første år.

Må jeg samtidig sige, at i det, jeg her kort har omtalt, ligger muligvis nøglen til forståelse af det hele. Ved fra justitsministerens og anklagemyndighedens side at indlede denne, som det syntes, tåbelige praksis i 1945 med at tiltale alle efter straffelovstillægget skaffede man jo mulighed for, at domstolene kunne idømme mildere straf end forudset i straffelovstillægget, og derved skaffede man sig hurtigt et tilsyneladende argument for at lave straffelovstillægget om, så der kunne idømmes mindre straffe og allerede idømte straffe kunne tages op til revision. Det er muligvis blevet endnu værre under den senere justitsminister i regeringen Erik Eriksen, og det skal i hvert fald erkendes, at den nuværende højttærede justitsminister er en ren sinke i forhold til sin forgænger med hensyn til at vælge særlig bemærkelsesværdige og udfordrende datoer at løslade de mest afskyelige elementer på.

Det fremgår af alt, hvad der er oplyst, at der ikke er tale om nogen individuel behandling, når det drejer sig om strafnedsættelse, benådning og for tidlig løsladelse. Ja, det skulle da lige være i de tilfælde, hvor man har bekymret sig for den enkeltes velfærd efter løsladelsen, været bekymret for, hvad vedkommende skulle leve af, hvordan vedkommende skulle begå sig, og derfor har sikret vedkommende arbejdsmuligheder og levemuligheder eller i det mindste i god tid navneforandring, for at vedkommende kunne, som man så smukt kalder det, resocialisere sig. Dèr er igen denne omhu og omsorg, man udviser for disse forbrydere! Jeg kunne virkelig ønske, at blot en lille del af en sådan omsorg kom almindelige kriminelle forbrydere — ja, jeg var lige ved at sige almindelige hæderlige kriminelle forbrydere — til del, når de blev løsladt fra fængslerne. Så fik vi færre recidivister.

Må jeg forresten i den forbindelse tillade mig at rette et beskedent spørgsmål for min sjælefreds skyld til den højttærede justitsminister. Må jeg bede justitsministeren bekræfte eller afkræfte nogle rygter, der går om, at han med ledsagere skal have været i Horserødlejren og forhandlet med Anna Lund og Grethe Bartram og lovet dem løsladelse og samtidig aftalt med dem, at den ene af disse to forbrydersker efter løsladelsen skulle have lov at rejse til Sverige og bosætte sig i Stockholm — der forlyder ikke noget om, hvem der skulle betale hendes ophold dér — og den anden skulle have lov til at rejse til Vesttyskland og bosætte sig dér. Jeg synes, det er noget, der trænger til klaring; justitsministeren må jo vide, om det er rigtigt eller ikke rigtigt, og jeg opfordrer ham til, hvis han vil udtale sig, at sørge for at udtale sig på en måde, som kan holde, så det ikke går ham, som det er gået ham tidligere, da han erklærede, at der forestod overhovedet ingen løsladelser på denne side jul, og så viste det sig, at det holdt ikke.

Til forsvar for de løsladelser, der nu er sket under denne regering og denne justitsminister, har man fra regeringens side og fra socialdemokratiets side anført, at herregud, det hele er jo blot en fortsættelse af den tidligere regerings praksis. Jeg kan ikke forstå, at man vil komme med det argument. Det beviser ikke, at praksis er god.